

не можеше да повѣрес, че мирната рая се бунтува. Смѣше се той и говорѣше:

— Ехъ и вие, не можахте да потурчите девоиката и сега се плашите отъ нея. Бива ли отъ деца да се плашима?.. Убихте братъ ѝ. Тя тѣжи за него... Ще поскита изъ горитѣ, ще се умори, ще ѝ омрѣзне и сама ще дойде да ми цѣлува рѣка, за да ѝ простя всичко що върши сега!..

Но Елица не се умори, не се уплаши. Тя бродѣше съ юнацитѣ и всѣваше страхъ и трепетъ срѣдъ турцитѣ. Славата ѝ се понесе далече, далече презъ гори и планини. А момитѣ запѣха нови пѣсни за нея:

— Где се е чуло, видѣло
мома войвода да бѣде
на седемдесетъ юнаци,
на седемдесетъ и седемъ...

(Продължава въ седма книжка)

Александъръ Спасовъ

РАЗБОЙНИКЪ И МЕЧКА

Живѣлъ нѣкога беденъ човѣкъ съ голѣмо семейство. Той едвамъ прехранвалъ децата си, та трѣгналъ по свѣта на печалба. Скиталъ много по свѣта, никѣде не могълъ да намѣри работа. Пакъ трѣгналъ.

Вървѣлъ, вървѣлъ и стигналъ до една гора. Влѣзълъ въ гората и на една полянка видѣлъ колиба. Бедниятъ човѣкъ решилъ да пренощува въ колибата, а сутринята да продължи пѣтя си. Влѣзълъ вжтре и се качилъ на тавана да пренощува. Страхувалъ се въ чуждата колиба. Тѣкмо се унасялъ въ сънъ, чулъ шумолене. Погледналъ — другъ човѣкъ влѣзълъ въ колибата. Влѣзълъ вжтре, наклалъ огънъ, нахранилъ се и легналъ да спи. Този човѣкъ билъ разбойникъ. Негова била колибата и безъ страхъ легналъ да спи. Кѣмъ полунощъ нѣщо зашумолѣло долу. Една едра рунтава мечка-стрѣвница влѣзла. Тя уловила разбойника и го извлѣкла вънъ. Съмнало се. Бедниятъ човѣкъ, който трепералъ цѣла нощъ отъ страхъ на тавана, слѣзълъ долу и какво да види! На поляната разпилѣни кости и парцали отъ разбойника. А въ колибата намѣрилъ: пушка, сабя и чанта съ жѣлтици. Бедниятъ взелъ орѣжието и чантата, и се върналъ въ селото си.

Хр. Караджовъ